

berebe saadanne almindelige Hovedpunkter, der maatte komme under Overtieelse ved at behandle disse vigtige Spørgsmaal. Jeg troer, at hvorfor det fortjente Fortrinet, at man nedfattede en Commission, det er, fordi, som allerede er anført og som jeg har gjort mig Umage for at vise, Sagen er af Almuevigtighed, og deels fordi jeg troer, at naar saadanne Mænd vare forsynede med en saadan Bemyndigelse fra Forsamlingen, vilde de langt bedre være istand til at udføre dette Hverv end det ellers kunde skee, ligesom det er en ligefrem Følge af Forsamlingens hele Stilling, at den ikke paa anden Maade kan udnævne Mænd eller en Comitee til at foretage de fornødne Skridt i denne Henseende, da enhver Comitee, Forsamlingen har nedsat, vil være opløst med Forsamlingen selv, saaledes at der ikke for en saadan Comitee kan gives nogen Virksomhed udenfor den Tid, Thinget er samlet, hvilket derimod ikke er Tilfældet, naar Forsamlingen har nedsat en Commission, thi saa er Intet til Hindrer for, at den kan arbejde og virke i den Retning, der er den anvist, endog udenfor de ordinaire Sæssioner. Jeg turde maaskee endnu, da det er blevet meddeelt Forsamlingen, hvorledes Udfaldet med Hensyn til Valget af Statsrevisorer i det andet Thing har fundet Sted, sfføndt jeg antager, at det kun er meddeelt Thinget for at tjene til Efterretning, og jeg antager, at Formanden ikke videre vil foranledige, at det gjøres til Gjenstand for nærmere Overtieelse, ligesom jeg antager, at hvert Thing maa være berettiget til at udvalge efter Grundloven sine 2 Revisorer, dog tillade mig den Bemærkning, at jeg troer, at, om man ogsaa i det andet Thing vil komme til den Beslutning at udnævne 2 Revisorer, kunne de efter min Mening, naar dette Thing ikke kommer til samme Resultat, ikke fungere som Statsrevisorer, fordi Grundloven udtrykkelig siger, at det er de 4 Mænd, som af begge Thing ere valgte, der skulle udføre Statsrevisorerens Function, og jeg maa betragte Statsrevisoreren som en Heelhed. Det forekommer mig altsaa at være en Selvfølge, og jeg har troet, ikke at burde undlade at bemærke dette, at, naar det andet Thing maatte vedblive sin Beslutning om disse Statsrevisorer, ville de dog ikke kunne

udføre en Statsrevisorer, som Grundloven har tænkt sig den, fordi den udtrykkelig der er foreskrevet at skulle skee ved 4 Mænd, og den vilde altsaa ikke for dette Things Vedkommende kunne betragtes, som man maa tænke sig Statsrevisoreren at skulle være. Det er disse Bemærkninger, jeg har villet tillade mig at gjøre.

Blechingberg: Jeg kan ikke Andet end være fuldkommen enig med det ærede Udvalg i det ene Punkt af Sagen, nemlig det, der gaaer ud paa, ikke fortiden at vælge Statsrevisorer. Der forekommer mig ikke at være en saadan paatrængende Nødvendighed for at man nu skulde gjøre dette Valg og efter en saa kort Forberedelse til at træffe et heldigt Valg, og hvor man maa erkjende, at meget taler for, at Concurrence burde aabnes for dygtige Mænd udenfor Thingene (Ja! Ja!), Hvad det andet Punkt angaaer, som gaaer ud paa en Indstilling om at gaae frem efter Grundlovens § 50, da kan jeg ikke nægte, at jeg har nogen Tvivl om Grundlovens § 50 rettelig kan anvendes i det foreliggende Tilfælde. Foreløbig tør jeg tillade mig at yttre, at Grundloven ikke giver nogen Bestemmelse om de i dens § 50 omhandlede Commissioners Myndighed til de Tider, da Thingene ikke ere samlede, og navnlig om denne deres Myndighed ligeoverfor Regjeringen, et Punkt, hvorom det idetmindste forekommer mig, at en supplerende Lov kunde være meget ønskelig. Det vil ikke kunne nægtes, at i en bevæget Tid kunde en Rigsdags Permanentis gennem saadanne Commissioner have sin betænkelige Side fra Regjeringens Standpunkt, og det er under Rigsdagsforhandlingerne isfor udtrykkelig og gjentagende udtalt og erkjendt, at disse i Grundlovens § 50 omhandlede Commissioner under saadanne Forhold, hvor der ikke var nogen fuldkommen god Forstaaelse mellem Regjeringen og Rigsdagen, kunde føre til adskillige Misbrug, hvorfor jeg virkelig troer, at Gjenstanden er saa vigtig, at den egner sig til at suppleres ved en Lov, der nærmere udtalte den Tanke, der ligger i Grundloven. Men jo større denne Myndighed er, som den nævnte Paragraph i Grundloven hjemler Thingene, og jo mere overordentlig jeg anseer hele denne Forholdsregel for at være, der omhandles i Grundlovens § 50, desto vaer-